

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 10984/2025
29.10.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Драгане Бољевић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., чији је пуномоћник Милош Петровић, адвокат из ..., против туженог „Електромрежа Србије“ ад Београд, чији је пуномоћник Срђан Арсић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 682/25 од 04.06.2025. године, у седници одржаној 29.10.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 682/25 од 04.06.2025. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 682/25 од 04.06.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П 5308/22 од 13.11.2024. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев, па је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде за конституисану стварну службеност на кп бр. .. површине 1072м², уписане у лн број .. за катастарску општину ... исплати износ од 632,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења 13.11.2024. године до исплате. Ставом другим изреке део тужбеног захтева тужиоца којим је на досуђени износ накнаде из става првог изреке пресуде захтевао исплату законске затезне камате за период почев од дана подношења тужбе до пресуђења је одбијен као неоснован. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 78.340,00 динара а у случају доцње са плаћањем да на износ трошкова поступка плати и законску затезну камату почев од дана извршности до коначне исплате.

Пресудом Вишег суда у Лесковцу Гж 682/25 од 04.06.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је као неосноване жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20), у вези одредбе члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се рамотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији туженог прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Предмет тражене правне заштите је накнада тужиоцу на име успостављене законске стварне службености преласка далековода преко парцеле која је у његовом власништву. Побижана одлука којом је тужбени захтев тужиоца усвојен не одступа од правног става усвојеног на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 23.01.2017. године о правној природи накнаде због проласка кабла електричне енергије ваздушним путем и питања застарелости ове накнаде. Ревизијом туженог указује се на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање при оцени приговора застарелости потраживања, што је без утицаја на одлучивање о посебној ревизији имајући у виду да се застарелост потраживања цени у зависности од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају. Погрешно или непотпуно утврђено чињенично стање није разлог за изјављивање посебне ревизије на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. Ревидент уз ревизију није доставио другачије одлуке судова донете у предметима са истим правним основом и чињеничним стањем као у овом предмету, у смислу потребе уједначавања судске праксе. Из наведених разлога, на основу члана 404. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради исплате накнаде за стварну службеност поднета је 12.09.2022. године. Вредност предмета спора је 632,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору

мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија туженог недозвољена, применом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**